

Sygn. akt II C 536/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 stycznia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Łodzi II Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Barbara Kubasik

Protokolant: sekr. sąd. Anna Krzesłowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 stycznia 2015 roku w Ł.

sprawy z powództwa M. K.

przeciwko P. K.

o zapłatę

1. utrzymuje w mocy wyrok zaoczny wydany przez Sąd Okręgowy w Łodzi z dnia 7 sierpnia 2014 roku,
2. nie obciąża pozwanego P. K. kosztami sądowymi ,
3. przyznaje adwokat B. K. prowadzącej Kancelarię Adwokacką w Ł. przy ulicy (...) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej pozwanemu z urzędu wynagrodzenie w kwocie 8856 zł (osiem tysięcy osiemset pięćdziesiąt sześć złotych) łącznie z podatkiem VAT i nakazuje wypłacić powyższe wynagrodzenie ze Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Łodzi .

Sygnatura akt II C 536/14

UZASADNIENIE

W pozwie, który wpłynął do Sądu Okręgowego w Łodzi w dniu 31 marca 2014 r. , powód M. K. wniósł o zasądzenie od pozwanego P. K. kwoty 428.236,38 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 lipca 2011 r. do dnia zapłaty i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego przez radcę prawnego według norm prawem przepisanych.

M. K. swoje roszczenie wywodził z pisemnej umowy zawartej z P. K. w dniu 13 grudnia 2010 r. , przedmiotem której było udzielenie pozwanemu przez powoda pożyczki pieniężnej w kwocie 100.000 euro. Jednocześnie, w dniu zawarcia umowy strony zgodnie ustaliły termin i sposób przekazania przedmiotu pożyczki, wysokość jej oprocentowania oraz termin zwrotu pożyczki. Stosownie do zapisów § 1 umowy, powód przekazał pozwanemu przelewem na wskazany przez niego rachunek bankowy kwotę udzielonej pożyczki.

Pozwany mimo upływu terminu zwrotu udzielonej pożyczki, zgodnie ustalonego przez strony na 30 czerwca 2011 r., nie dokonał zwrotu jej przedmiotu powiększonego o należne powodowi kapitałowe odsetki w umownej wysokości, nie kwestionując przy tym jej zasadności, czy też wysokości zobowiązania.

W obliczu powyższego, powód za pośrednictwem pełnomocnika, pismem z dnia 24 lutego 2014 r. wezwał pozwanego do zapłaty należnej mu kwoty wynikającej z umowy pożyczki. W odpowiedzi na wezwanie do zapłaty, pozwany wystosował do pełnomocnika powoda pismo datowane na dzień 3 marca 2014 r. , wnosząc o prolongatę terminu spłaty ciężącego na nim zobowiązania, proponując przy tym świadczenie zastępcze w postaci przeniesienia na powoda udziałów posiadanych przez pozwanego w lokalnej spółce z ograniczoną odpowiedzialnością. W tym piśmie , pozwany

również nie kwestionował wysokości ciążącego na nim zobowiązania , a użyte przez niego sformułowanie „chciałbym w jakimś stopniu spłacić ww. pożyczkę...” pozwalają na stwierdzenie, iż pozwany uznał tym samym ciążący na nim dług wprost.

Wbrew zaproponowanemu przez pozwanego terminowi spotkania w celu uregulowania zobowiązania lub ustalenia wartości posiadanych przez niego udziałów w przedsiębiorstwie, które po przekazaniu ich powodowi miały częściowo zaspokoić roszczenia powoda względem pozwanego, strony nie uzgodniły jakiegokolwiek sposobu spłaty zobowiązań powoda, które choćby w niewielkim zakresie ograniczyłyby kwotę objętą żądaniem pozwu (pозew k. 2-3).

W dniu 7 sierpnia 2014 r. Sąd Okręgowy w Łodzi wydał wyrok zaoczny, w którym zasądził od pozwanego P. K. na rzecz powoda M. K. kwotę 428.236,38 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 lipca 2011 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 28.628,81 zł tytułem zwrotu kosztów procesu i nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności (wyrok zaoczny k. 24) .

W dniu 5 września 2014 r. pozwany P. K. wniósł sprzeciw i wniósł o oddalenie powództwa. Uzasadniając swoje stanowisko , pozwany wskazał, że w umowie pożyczki zawartej z powodem termin jej spłaty został określony na dzień 1 grudnia 2015 roku (sprzeciw k. 31).

W odpowiedzi na sprzeciw z dnia 8 grudnia 2014 r. powód M. K. wniósł o utrzymanie wyroku zaocznego w całości w mocy i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Powód podniósł, że zgodnie z zawartą w dniu 13 grudnia 2010 r. umową pożyczki pieniężnej w kwocie 100.000 euro , pozwany miał dokonać jej zwrotu w dniu 30 czerwca 2011 r. pomimo upływu ww. terminu, pozwany nie dokonał zwrotu ani przedmiotu pożyczki, ani odsetek kapitałowych w umownej wysokości, nie kwestionując przy tym jej zasadności czy też wysokości zobowiązania względem powoda. Co więcej, w odpowiedzi na wezwanie do zapłaty , pozwany wystosował do pełnomocnika powoda pismo datowane na 3 marca 2014 r. , w którym wniósł o prolongatę terminu spłaty ciążącego na nim zobowiązania, proponując przy tym świadczenie zastępcze w postaci przeniesienia na powoda udziałów posiadanych przez pozwanego w lokalnej spółce z ograniczoną odpowiedzialnością.

Powód podkreślił, że w sprzeciwie od wyroku zaocznego pozwany nie zakwestionował wprost ciążącego na nim zobowiązania wynikającego z umowy pożyczki z dnia 13 grudnia 2010 r. W lakonicznej treści chaotycznego wyводу, pozwany powołał jako argument przemawiający za oddaleniem wniesionego powództwa, fakt udzielenia mu zupełnie innej, de facto do dnia dzisiejszego w całości nierozliczonej z powodem, pożyczki z dnia 1 grudnia 2010 r., która co najwyżej może stać się w przyszłości podstawą do wytoczenia oddzielnego powództwa. Pochodzący od samego pozwanego dokument umowy nie ma związku z toczącym się postępowaniem o zapłatę , a samo wniesienie w żaden sposób nie uzasadnionego sprzeciwu, uznać należy za próbę przedłużenia postępowania w sprawie (odpowiedź na sprzeciw od wyroku zaocznego k.62-63).

Na rozprawie w dniu 13 stycznia 2015 r. pełnomocnik pozwanego wniósł nadto o zasądzenie na swoją rzecz kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu (protokół skrócony k. 79)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny :

M. K. i P. K. są braćmi. Od 1994 roku prowadzili razem działalność gospodarczą pod nazwą (...) sp. z o.o. , w której powód posiadał 90 % udziałów, a pozwany – 10 %. Spółka zajmowała się handlem zagranicznym towarami spożywczymi. Powód prowadzi tę firmę w dalszym ciągu, pozwany wystąpił ze spółki z dniem 1 września 2014 r. na własne żądanie .

(zeznania powoda – protokół rozprawy z 13.01.2015 r. – 00:06:56, k. 74)

W dniu 13 grudnia 2010 r. M. K. i P. K. zawarli na piśmie umowę, której przedmiotem było udzielenie P. K. przez M. K. pożyczki pieniężnej w kwocie 100.000 euro.

Zgodnie z postanowieniem zawartym w § 1 umowy, przekazanie kwoty pożyczki miało nastąpić do dnia 15 grudnia 2010 r. przelewem na rachunek bankowy nr (...).

W § 2 umowy strony ustaliły, że od kwoty pożyczki naliczone będą odsetki w wysokości 4 % w stosunku rocznym. Odsetki miały być naliczane od niespłaconej części pożyczki.

Pożyczkobiorca zobowiązał się do zwrotu pożyczkodawcy kwoty pożyczki wraz z odsetkami do dnia 30 czerwca 2011 r. jednorazowo bądź w częściach – stosownie do uznania i możliwości płatniczych pożyczkobiorcy.

Według § 5 umowy, jej zmiany wymagają zachowania formy pisemnej pod rygorem nieważności (umowa pożyczki z 13.12.2010 r. k. 7-8, zeznania powoda - protokół rozprawy z 13.01.2015 r. – 00:19:41, 00:31:16, k. 75).

Fakt zawarcia ww. umowy pożyczki nie został zgłoszony do właściwego urzędu skarbowego (zeznania powoda – protokół rozprawy z 7.08.2014 r. – k. 23).

Przelew kwoty 100.000 euro na rachunek bankowy pozwanego wskazany w umowie z dnia 13 grudnia 2010 r. nastąpił w dniu 16 grudnia 2010 r. (potwierdzenie dokonania przelewu k. 64).

Umowa pożyczki z dnia 13 grudnia 2010 r. została sporządzona na gotowym formularzu spisany pismem komputerowym, na którym M. K. pismem odręcznym wpisał datę dzienną, swoje miejsce zamieszkania, pełną datę przekazania przedmiotu pożyczki, numer rachunku bankowego pożyczkobiorcy i pożyczkodawcy oraz stopę odsetek naliczanych od niespłaconej części pożyczki i datę zwrotu pożyczki wraz z odsetkami.

Umowę podpisały obie strony umowy, na pierwszej stronie widnieje parafka P. K. (zeznania powoda - protokół rozprawy z 13.01.2015 r. – 00:31:16, k. 75; 00:44:36, k. 76).

Pozwany powiedział bratu, że potrzebuje pieniędzy na wykończenie domu przy ul. (...) w K. (zeznania powoda - protokół rozprawy z 13.01.2015 r. – 00:19:41, k. 75).

Strony nie sporządziły żadnych aneksów do umowy z dnia 13 grudnia 2010 r., nawet w formie ustnej. Powód udzielił pozwanemu pożyczki jako osoba fizyczna, z rachunku prywatnego (zeznania powoda – protokół rozprawy 13.01.2015 r. – 00:27:18, k. 75).

Po pół roku powód zapytał brata o spłatę pożyczki z 13.12.2010 r. Wówczas P. K. zapewnił powoda, że posiada lukratywny kontrakt i spłaci całość zobowiązania za jednym razem. Poprosił powoda o prolongatę spłaty, na co M. K. przystał. Przedłużenie terminu zapłaty miało nastąpić do czasu ostatecznego wezwania do zapłaty (zeznania powoda – protokół rozprawy z 13.01.2015 r. – 00:27:18).

W późniejszym czasie strony zawarły jeszcze jedną umowę pożyczki, której przedmiotem było udzielenie P. K. przez M. K. środków pieniężnych w wysokości 126.500 euro oraz 79.000 złotych. Zgodnie z postanowieniem § 1 zd. 2 umowy, wymienione środki pieniężne zostały wydane P. K. w dacie zawarcia umowy, co strony potwierdziły podpisem na umowie.

Według postanowienia § 2 kontraktu, umowa została zawarta na okres 5 lat, spłata kapitału może następować w dowolnym terminie albo jednorazowo na koniec ważności umowy.

Pożyczka została oprocentowana na poziomie 5 % w skali roku z terminem spłaty co kwartał z dołu, przyjmując za podstawę wartość kapitału pozostałego do spłaty. Strony dopuściły możliwość wcześniejszej spłaty, przy czym w takiej sytuacji pożyczkodawcy nie przysługują roszczenia o opłatę z tytułu wcześniejszej spłaty pożyczki.

Pozwany z zobowiązania z tej umowy zwrócił powodowi kwotę 15.000 euro

(umowa pożyczki k. 32-33, zeznania powoda – protokół rozprawy z 13.01.2015 r. – 00:40:28, k. 76, 00:46:24, k. 77).

Między braćmi istnieje konflikt na tle rozliczeń finansowych w spółce. W lutym 2013 r. powód odkrył, że pozwany przywłaszczył sobie pieniądze należące do spółki. W dniu 7 lipca 2013 r. została w tym przedmiocie zawarta ugoda sądowa, na mocy której pozwany zobowiązał się do zwrotu kwoty 1.000.000 zł (zeznania powoda – protokół rozprawy z 13.01.2015 r. – 00:06:56, k. 74).

W piśmie z dnia 24 lutego 2014 r. M. K. za pośrednictwem pełnomocnika wystąpił do P. K. z ostatecznym przesądowym wezwaniem do zapłaty kwoty 100.000 euro powiększonej o należne kapitałowe odsetki w wysokości 4 % w stosunku rocznym, liczone za okres od daty przekazania przedmiotu pożyczki do umownego dnia jej spłaty, wynikającej z zawartej przez strony w dniu 13 grudnia 2010 r. umowy. Jednocześnie, z uwagi na fakt uchybienia uzgodnionemu przez strony terminowi zwrotu udzielonej pożyczki, P. K. zastrzegł sobie prawo dochodzenia odsetek za zwłokę w ustawowej wysokości od dnia 1 lipca 2011 r. do dnia faktycznego zwrotu przedmiotu pożyczki powiększonej o odsetki kapitałowe (ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty k. 9, potwierdzenie nadania przesyłki pocztowej k. 10).

W odpowiedzi na powyższe wezwanie, P. K. w piśmie z dnia 3 marca 2014 r. poprosił o przesunięcie terminu spłaty pożyczki do dnia spotkania z M. K.. Pozwany podniósł, że posiada udziały w spółce (...), będące zabezpieczeniem wspomnianej w piśmie z dnia 24 lutego 2014 r. pożyczki chciałby spłacić tę pożyczkę w jakimś stopniu poprzez przekazanie udziałów M. K. (pismo pozwanego do pełnomocnika powoda z 3.03.2014 r. k. 11).

Bracia spotkali się jeszcze w czerwcu 2014 r. Wówczas pozwany oznajmił powodowi, że zmienia profil działalności firmy, który zapewni jej większą zyskowość, co pozwoli mu na wywiązanie się z zobowiązań wobec brata (zeznania powoda – protokół rozprawy z 13.01.2015 r. - 00:31:16, k. 75.)

Pozwany do dnia dzisiejszego dobrowolnie z umowy pożyczki z 13.12.2010 r. nie spłacił żadnej kwoty (zeznania powoda – protokół rozprawy z 13.01.2015 r. – 00:31:16, k. 75).

P. K. od czerwca 2014 roku leczy się psychiatrycznie w poradni zdrowia psychicznego przy ul. (...) w Ł.. Uczęszcza na konsultacje do dr G. i zażywa trzy rodzaje leków. Pozwany nie potrafi określić jaką diagnozę postawił lekarz (zeznania pozwanego – protokół rozprawy z 13.01.2015 r. – 00:57:00, k. 77).

Pozwany jest zatrudniony jako przedstawiciel handlowy w spółce (...), uzyskuje wynagrodzenie w kwocie 2600 zł brutto (1600 zł netto). Pozwany jest właścicielem zabudowanej nieruchomości przy ul. (...) w K., która jest obciążona hipoteką na rzecz banku, udzielającemu pozwanemu kredytu w 2007 roku. Pozwany nie reguluje zobowiązań alimentacyjnych w wysokości 3000 zł miesięcznie, zasądzonych na rzecz 19-letniego syna (zeznania pozwanego – protokół rozprawy z 13.01.2015 r. – 01:18:34, k. 78).

Pozwany był (...) spółki (...), która była właścicielem nieruchomości. Pozwany zbył swoje udziały w tej spółce i nieruchomości w 2010 albo 2011 roku. P. K. był również współwłaścicielem spółki (...), (...)" (później (...)), ale w 2013 roku zbył swoje udziały panu (...) (zeznania pozwanego – protokół rozprawy z 13.01.2015 r. – 01:16:44, k. 78).

Średni kurs euro na dzień 25 marca 2014 r. wynosił 4,1910 zł (tabela nr (...) z dnia 25.03.2014 r. na stronie internetowej Narodowego Banku Polskiego- www.nbp.pl)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów.

Oceniając zebrany materiał dowodowy należy podnieść, że okoliczności przedstawione przez pozwanego w sprzeciwie od wyroku zaocznego i piśmie przygotowawczym z dnia 12 stycznia 2015 r. stoją w rażącej sprzeczności nie tylko z twierdzeniami powoda, ale przede wszystkim z dowodami w postaci prywatnych dokumentów przedłożonych

przez powoda (tym przelew bankowy), a i okoliczności częściowo przyznanych przez pozwanego, chociażby co do otrzymania kwoty będącej przedmiotem pożyczki .

Zeznania pozwanego są wewnątrznie niespójne i zawierają szereg sprzeczności, o czym będzie mowa w dalszej części rozważań.

I tak, w szczególności , na wiarę nie zasługują zapewnienia pozwanego, że podpisywał tylko jedną umowę pożyczki, datowaną na dzień 1 grudnia 2010 r. , a druga umowa została sporządzona przez powoda na wypełnionym przez pozwanego in blanco „formularzu” umowy, o czym pozwany nie miał wiedzy .

Nie ulega wątpliwość, że współpraca w spółce wymagała od braci zaufania , ale nie dają się pogodzić z zasadami doświadczenia życiowego twierdzenia P. K., że podpisywał różne umowy blankietowo, aby brat czuł się „bezpiecznie”, w tym także umowę z 13 grudnia 2010 r. Na marginesie rozważań wskazać należy, że na rozprawie pozwany nie pamiętał, czy podpisał umowę z 13.12.2010 r. przed czy po wypełnieniu przez powoda wykropkowanych miejsc, co dodatkowo przemawia za uznaniem jego twierdzeń w tym zakresie za niezgodne z rzeczywistością .

Najistotniejszym dowodem potwierdzającym zawarcie przez strony umowy pożyczki w dniu 13 grudnia 2010 r. jest potwierdzenie przelewu przedmiotu pożyczki w postaci środków pieniężnych w wysokości 100.000 euro w dniu 16 grudnia 2010 r. , a więc w terminie zbieżnym z określonym w umowie z 13.12.2010 r.

W tej części zeznaniom pozwanego również brakuje spójności , ponieważ podnosił on, że data zawarcia umowy pożyczki jest tożsama z datą przelewu, a jednocześnie podnosił, że umowę zawarto w dniu 1 grudnia 2010 r. i wynika z niej zapis, że środki będące przedmiotem umowy zostały przekazane pożyczkobiorcy w dniu podpisania kontraktu, co stoi w rażącej sprzeczności z dowodem dokumentu potwierdzającym dokonanie przelewu. Pozwany nie potrafił w sposób logiczny wyjaśnić tej rozbieżności.

Pozwany w sposób odmienny w ramach jednego przesłuchania wypowiadał się również co do tego, jakie kwoty otrzymał od brata – podnosił z jednej strony że otrzymał 100.000 euro, a następnie że była to kwota 126.500 euro, nie popierając swych twierdzeń żadnymi dowodami.

Wreszcie gdyby rzeczywiście – jak twierdzi pozwany - strony zawarły tylko jedną umowę w dniu 1 grudnia 2010 r. , w której zobowiązania pozwanego zostały skonsolidowane – to powód, wypełniając umowę w dniu 13 grudnia 2010 r. dążyłby do tego, by zostały w niej zawarte wszystkie zobowiązania pozwanego, a tymczasem umowa z 1 grudnia 2010 r. opiewa na kwotę niższą niż wskazana w kontrakcie załączonym do sprzeciwu od wyroku zaocznego.

Wszystkie wskazane okoliczności dają podstawy do przyznania racji powodowi, twierzącemu, że umowa przedstawiona przez pozwanego została zawarta później. Dodatkowo, pozwany nie przedstawił dowodu przelewów przedmiotu pożyczki w dacie wcześniejszej niż 13 grudnia 2010 r. , co również wskazuje na niewiarygodność sformułowanych przez niego zarzutów.

Nie można poczytać za zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy twierdzenia pozwanego, że kwota 15.000 euro zwrócona przez pozwanego powodowi w dniach 23.12.2011 r. i 20.12.2012 r., została zaliczona na poczet długu wynikającego z umowy z 13 grudnia 2010 r. Powód potwierdził wpłatę przez pozwanego takiej kwoty, ale na poczet pożyczki późniejszej na kwotę 126.500 euro, nie będącej przedmiotem niniejszego procesu. Jeśli weźmie się pod uwagę fakt, iż w ustalonym stanie faktycznym Sąd uznał, że strony zawarły ważną umowę pożyczki w dniu 13 grudnia 2010 r. , zeznania powoda o braku jej spłaty, należy uznać za wiarygodne. Trudno w takiej sytuacji również przyjąć, że dokonano jakiegóż spłaty zadłużenia ze spornej pożyczki, tylko nie było to kwitowane, skoro była odmienna praktyka potwierdzania na piśmie rozliczeń.

Kolejnym argumentem przemawiającym za uznaniem zeznań pozwanego w kwestii niezawarcia umowy z 13 grudnia 2010 r. jest treść ostatecznego wezwania do zapłaty z dnia 24 lutego 2014 r. , odwołująca się do konkretnej umowy z

dnia 13 grudnia 2010 r. na kwotę 100.000 euro i odpowiedź nań sformułowana przez pozwanego na piśmie w dniu 3 marca 2014 r. , w którym wnosi o prolongatę jej spłaty.

Gdyby strony podpisały tylko jedną umowę z 1 grudnia 2010 r., w której termin spłaty został ustalony na 31 grudnia 2015 roku , to zarówno wniosek pozwanego o przedłużenie terminu spłaty, jak o rozmowy co do przekazania udziałów w spółce, na które powołuje się pozwany w swoim piśmie z 3.03.2014r. tytułem spłaty części należności z umowy pożyczki, byłyby bezprzedmiotowe, ponieważ termin spłaty jeszcze nie upłynął. Nie ulega zatem wątpliwości, że rozmowy dotyczące przekazania udziałów odbywały się w kontekście zobowiązania pozwanego z umowy pożyczki z 13 grudnia 2010 r., której termin spłaty upłynął 30 czerwca 2011 r.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 13 stycznia 2015 r. Sąd oddalił wniosek dowodowy pozwanego zawarty w piśmie z 12 stycznia 2015 r. o zwrócenie się do (...) o nadesłanie dokumentacji medycznej pozwanego (k. 79) jako nie mający żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia. Okoliczności, które miały zostać tym dowodem wykazane zostały wyjaśnione w zeznaniach pozwanego , a powód im nie zaprzeczył.

Kserokopia kartki z kalendarza k. 35 przedłożona przez pozwanego nie jest wiarygodnym dokumentem, z którego można by czerpać wiedzę na temat rozliczeń stron. Zapiski nie odnoszą się do konkretnych umów, z konkretnych dat, a i nawet nie wiadomo, czy nie dotyczą z tej przyczyny innych zobowiązań pozwanego nie związanych z powodem.

Sąd zważył, co następuje :

Powództwo jest zasadne w całości.

Podstawę prawną roszczenia stanowi przepis art. 720 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki, której wartość przenosi 500 zł, powinna być stwierdzona pismem (art. 720 § 2 k.c.)

Jeżeli termin zwrotu pożyczki nie jest oznaczony, dłużnik obowiązany jest zwrócić pożyczkę w ciągu sześciu tygodni po wypowiedzeniu przez dającego pożyczkę (art. 723 k.c.).

W niniejszej sprawie strona powodowa reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika zaoferowała materiał dowodowy, który stanowił podstawę do uwzględnienia żądań pozwu w całości, w szczególności przedłożyła:

- umowę pożyczki z dnia 13 grudnia 2010 roku na okoliczność istnienia łączącego pozwanego z powodem stosunku zobowiązaniowego oraz postanowień zawartej umowy,
- ostatecznego wezwania do zapłaty przedmiotu pożyczki z dowodem nadania na okoliczność wypowiedzenia kontraktu.

Postępowanie dowodowe wykazało ponad wszelką wątpliwość, że P. K. w żadnej części nie zwrócił przedmiotu umowy .

Termin zwrotu pożyczki został oznaczony na dzień 30 czerwca 2011 r. Wprawdzie powód przyznał , że udzielił pozwanemu ustnie prolongaty spłaty długu , to w świetle postanowienia § 5 umowy , wymagającego dla zmiany umowy zachowania formy pisemnej pod rygorem nieważności – tego rodzaju czynność nie wywarła żadnego skutku prawnego , a zatem kwota 100.000 euro była wymagalna w dniu 30 czerwca 2011 r.

Wysokość zadłużenia pozwanego z tytułu niespłacenia pożyczki wynika z przedłożonego przez powoda przeliczenia na złotówki kwoty pożyczki powiększonej o należne odsetki umowne w wysokości 4 % w skali roku (za okres od 13 grudnia 2010 r. do 30 czerwca 2011 r.) , według kursu euro na dzień sporządzenia pozwu i nie budzi wątpliwości co do wysokości w kwocie 428.236,38 zł (102.180 euro x 4,1910 zł).

O odsetkach ustawowych Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. W związku z wymagalnością świadczenia z umowy w dniu 30 czerwca 2011 r., odsetki za opóźnienie należą się powodowi od dnia następnego.

W świetle przesłanek materialnoprawnych art. 720 § 1 k.c. w zw. z art. 471 k.c., które przez powoda zostały wykazane, Sąd uznał powództwo za zasadne w całości.

Działając na podstawie art. 347 k.p.c., Sąd utrzymał w mocy wyrok zaoczny wydany przez Sąd Okręgowy w Łodzi w dniu 7 sierpnia 2014 r.

Należy podnieść, że pozwany nie wykazał w sposób wiarygodny, że niestawiennictwo na rozprawie, po której wydano wyrok zaoczny, było usprawiedliwione. Dwukrotne awizowanie korespondencji sądowej daje stronie w wymiarze ponad dwóch tygodni czas na podjęcie przesyłki. Twierdzenia o pobycie pozwanego w tym czasie za granicą nie są wiarygodne, ponieważ pozwany nie potrafił wykazać, gdzie był, w jakim celu, skąd miał na to pieniądze, skoro w toku postępowania udowodniał, że jest osobą ubogą i nie ma na pokrycie kosztów sądowych. Nawet pobyt za granicą nie wydaje się dostatecznym usprawiedliwieniem, skoro pozwany powinien sobie zdawać sprawę, że w tym w tym okresie -dłuższego pobytu poza miejscem zamieszkania- może przychodzić korespondencja np. z ZUS, z urzędu skarbowego, od pracodawcy itp. a zatem powinien ustanowić pełnomocnika do doręczeń.

Ze względu na sytuację materialną pozwanego, uzyskującego dochód w wysokości 1600 zł netto i na którym ciąży obowiązek alimentacyjny, Sąd nie obciążył pozwanego P. K. nieuiszczonymi kosztami sądowymi-opłata od sprzeciwu, wynagrodzenie pełnomocnika z urzędu (art. 102 k.p.c.).

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu przez adwokata B. K. prowadzącą Kancelarię (...) w Ł. przy ul. (...), Sąd orzekł na podstawie § 19, § 20, § 2 ust. 3 w zw. z § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 461), polecając wypłacić je ze Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Łodzi.